

Truyện Thật Ngắn

Nhiều Tác Giả

1. Lương tâm – Trần Đình Ba

Con ốm, nhập viện. Làm thủ tục, bác sĩ mặt lạnh tanh. Biết ý, tay mẹ run run dúm trăm nghìn vào túi “lương y”... Bác sĩ thân mật: “Nằm giường này cháu, đừng lo có bác!”. Biết đâu mẹ đang xiu dần vì bán máu cho con. Lương tâm?

2. Xứ lạ quê người – Trần Ninh Bình

Qua xứ người được vài năm thì ông anh họ của tôi bắt đầu gọi tiền về, giục các con lo học tiếng Anh và vi tính để mai một qua đó có thể dễ dàng kiếm việc làm. Hôm vừa rồi, anh gọi điện về thăm gia đình chúng tôi, tôi hỏi anh có địa chỉ email chưa để tiện liên lạc, giọng anh chùng hẫng xuống: “ Suốt ngày hết rửa bát lại dọn bàn trong quán, anh có thì giờ đâu mà biết đến những thứ hiện đại đó hả em?! “.

3. Chung Riêng - Nga Miên

Chung một con ngõ hẹp, hai nhà chung một vách ngăn. Hai đứa chơi thân từ nhỏ, chung trường chung lớp, ngồi chung bàn, đi về chung lối. Chơi chung trò chơi trẻ nhỏ, cùng khóc cùng cười, chung cả số lần bị đánh đòn do hai đứa má chơi. Đi qua tuổi thơ với chung những kỷ niệm rồi cùng lớn lên... Uống chung một ly rượu mừng, chụp chung tấm ảnh... cuối cùng khi anh là chú rể còn em chỉ là khách mời. Từ nay, hai đứa sẽ không còn có gì chung nữa, anh giờ là riêng của người ta...

4. Bàn tay

Hai đứa cùng trọ học xa nhà, thân nhau. Lặn vào quán nước, sợ tôi không đủ tiền trả em lòn tay xuống gầm bàn đưa tôi ít tiền. Vô tình đụng tay em... mềm mại.

Ra trường, hai đứa lầy nhau. Sống chung, em hay than phiền về việc xài phí của tôi. Bận nợ tiền lương voi quá nửa đem về đưa em... chột nhận ra tay em có nhiều vết chai.

Tự trách, mấy lâu mình quá vô tình.

5. Vòng cẩm thạch – Jang My

Cha kể, cha chỉ ao ước tặng mẹ chiếc vòng cẩm thạch. Tay mẹ trắng nõn nà đeo vòng cẩm thạch rất đẹp. Mỗi khi cha định mua, mẹ cứ tìm cách từ chối, lúc mua sữa, lúc sách vở, lúc tiền trường... Đến khi tay mẹ đen sạm, mẹ vẫn chưa một lần được đeo. Chị em hùn tiền mua tặng mẹ một chiếc thật đẹp. Mẹ cất kỹ, thỉnh thoảng lại ngắm nghía, cười:

- Mẹ già rồi, tay run lắm, chỉ nhìn thôi cũng thấy vui.

Chị em không ai bảo ai, nước mắt rưng rưng.

6. Ngậm ngùi

Ba mất nửa năm, má dẫn hai con nhỏ về quê. Xin được mảnh đất hoang, cùng mần cỏ, dọn nền, lối xóm lạ hoắc tới tiếp dựng mái lá ở tạm. Tối, má gói bánh – nấu. Sáng, hai nhỏ út bụng bán. Má mượn xuống đi chợ, áo thâm kim, nón lá rách.

Anh Hai ở Sài Gòn, thành đạt, giàu. Hôm về quê, anh đi dọc bờ sông, má thấy, bơi xuống riết theo, gọi tên con hệt hươi. Anh ngoái nhìn rồi quay mặt đi tiếp. Má tủi, gạt dầm, cúi mặt khóc. Nước mắt má làm xuống quay ngang!

7. Tết - Phạm Thiên Phú

Ngồi một mình trong căn phòng chung cư ở tầng 15, anh đón Tết một cách lặng lẽ. Ở nơi này vẫn có bánh chưng, bánh tét, vẫn có pháo, có hoa nhưng hình như vẫn thiếu một thứ gì đó. Đã 35 cái Tết tha hương nhưng hình như trong anh vẫn còn tìm kiếm, dẫu rằng sự tìm kiếm đó ngày càng nhạt nhòa theo năm tháng.

Phải chăng ‘thứ ấy’ là hương vị Tết quê nhà? “*Phải đi ngủ sớm thôi*” Anh tắt đèn tự nhủ, “*Mai còn phải đi làm...*”

8. Nghĩa tình – Nguyễn Quang Lâm

Bố bị tai biến mạch máu não, nằm liệt giường. Em phải xin nghỉ việc để về nhà phụ mẹ chăm sóc bố. Hơn năm sau, bố mất. Em lại phải đi làm xa kiếm tiền gửi về cho mẹ trả nợ nần, thuốc men. Mãi bươn chải vì chén cơm manh áo, hơn ba mươi tuổi vẫn chưa lập gia đình. Anh hai giục mẹ bán nhà ra ở với anh, có dâu có cháu cho vui tuổi già.

Ngày về, căn nhà ngày xưa đã đổi chủ, em chỉ còn biết khóc.

9. Bóng nắng, bóng râm

Con đề dài hun hút như cuộc đời. Ngày về thăm ngoại, trời chợt nắng, chợt râm. Mẹ bảo:

– Nhà ngoại ở cuối con đề.

Trên đề chỉ có mẹ, có con. Lúc nắng, mẹ kéo tay con:

– Đi nhanh lên, kéo nắng vỡ đầu ra.

Con cố. Lúc râm, con đi chậm, mẹ mắng:

– Đang lúc mát trời, nhanh lên, kéo nắng bầy giờ.

Con ngỡ ngàng: sao nắng, râm đều phải vội?

Trời vẫn nắng, vẫn râm...

... Mẹ mẹ cỏ xanh, con mới hiểu: đời, lúc nào cũng phải nhanh lên.

10. Câu Hỏi – Nguyễn Hoài Thanh

Ngày đầu tiên cô phụ trách một lớp học tình thương đa phần là những trẻ lang thang không nhà cửa. Cuối buổi học.

– Cô ơi. Dạy tụi con hát đi cô.

– Hát đi cô.

Còn mười phút. Nhìn những cái miệng tròn vo và những đôi mắt chờ đợi, cô dạy cho tụi trẻ bài “Đi học về”.

– Hát theo cô nè... Đi học về là đi học về. Con vào nhà con chào ba mẹ. Ba mẹ khen...

Phía cuối lớp có tiếng xì xào:

– Tao không có ba mẹ thì chào ai?

– ...

Cô chột rùng mình, nghe mắt cay cay.

11. Ba Và Mẹ - Lê Mai

Mẹ xuất thân gia đình trí thức nghèo, yêu thơ, thích văn. Ba tuy cũng được học nhưng là con nhà nông “chánh hiệu”.

Mẹ sâu sắc, tinh tế. Ba chất phác, hiền hòa.

Mỗi khi ba mẹ đấu lý, chị em nó thường ủng hộ mẹ, phản đối ba. Mẹ luôn đúng và thẳng.

Hôm ba bệnh nặng, cả nhà lo lắng vào ra bệnh viện. Tối ba nói sáng điều gì đó không ai hiểu. Nhưng lần đầu tiên nó nghe mẹ nói “Đúng! Ông nói đúng...” Quay đi, mẹ sụt sùi.

Nó thút thít khóc.

12. Tình Đầu – Hứa Vĩnh Lộc

Về quê, lần nào cũng vậy, hễ chạy qua ngã ba An Lạc là tôi cho xe chạy chậm hẳn lại, mắt nhìn vào ngôi nhà khuất sau vườn lá. Một lần, đưa con trai mười tuổi của tôi hỏi:

– Ba tìm gì vậy?

– Tìm tuổi thơ của ba.

– Chưa tới nhà nội mà?

– Ba tìm thời học sinh.

– Nội nói, lớn ba học ở Sài Gòn mà?

– À, ba tìm người... ba thương.

- Úa, không phải ba thương mẹ sao?
 - Ủ, thì cũng ... thương.
 - Ba nói nghe lộn xộn quá. Con không biết gì cả.
 - Ba cũng không biết.
- Chỉ có Hồng Hạ biết. Mà Hạ thì hai mươi năm rồi tôi không gặp.

13. Bão – Nga Miên

Sống miền duyên hải, công việc của anh gắn liền với tàu, với biển, với những chuyến khơi xa. Anh đi suốt, về nhà chẳng được bao ngày đã tiếp tục ra khơi. Mỗi lần anh đi chị lại lo. Radio, ti vi báo bão. Đêm chị ngủ chẳng yên, sợ bão sẽ cuốn anh ra khỏi đời chị. Cuộc sống khá hơn, anh không đi biển nữa mà kinh doanh trên bờ. Anh đi sớm về trễ, có đêm vắng nhà, bảo vì công việc làm ăn. Nhưng nghe đâu... Không phải bão, anh vẫn bị cuốn xa dần. Sóng gió, bão trong lòng chị.

14. Khóc – Bùi Phương Mai

Vừa sinh ra đã vào trại mồ côi, trừ tiếng khóc chào đời, chồng tôi không hề khóc thêm lần nào nữa. Năm 20 tuổi, qua nhiều khó khăn anh tìm được mẹ, nhưng vì danh giá gia đình và hạnh phúc hiện tại, một lần nữa bà đành chối bỏ con. Anh ngạo nghễ ra đi, không rơi một giọt lệ. Hôm nay 40 tuổi, đọc tin mẹ đăng báo tìm con, anh chợt khóc. Hỏi tại sao khóc, anh nói:
– Tội nghiệp mẹ, 40 năm qua chắc mẹ còn khổ tâm hơn anh.

15. Đánh Đồi - Song Vũ

Chị yêu anh vì vẻ lãng mạn và coi thường vật chất. Chị xa anh cũng vì lẽ đó. Nhân chứng của cuộc tình là chiếc xe đạp, nó chở đầy kỷ niệm của một thời yêu nhau. Mười năm xa cách, anh lao vào cuộc mưu sinh và có một gia sản ít ai bằng. Tình cờ anh gặp chị tại nhà, nhìn thấy chiếc xe đạp ngày xưa, chị hỏi:
- Anh còn giữ nó?
Anh ghen ngào:
- Anh làm ra những thứ này mong đánh đổi những gì anh có trên chiếc xe đạp ngày xưa.

16. Mẹ tôi - Nguyễn Thánh Ngã

Mẹ sinh tôi giữa ruộng bùn vì lúc có mang tôi cũng là lúc gia đình lâm vào túng quẫn, mẹ đi cấy thuê lặn lội đồng sâu nước đục nên sinh tôi thiếu tháng. Tôi ốm đau ẻo uột. Mẹ thường cõng tôi qua sông đến nhà thầy thuốc. Tôi khỏe. Nhưng mẹ phải còng lưng ba năm trời để trả nợ. Lớn lên tôi định bỏ học đi làm sớm. Mẹ quyết nhin ăn bắt tôi đến trường. Mẹ là tấm gương soi suốt đời tôi.

17. Túi khoai thối - unknown

Thử hình dung những cơn giận dữ của ta như những củ khoai, mỗi lần giận là bỏ vào túi một củ, ngày càng nhiều và chúng dần thối đi. Nếu không biết bỏ qua lỗi lầm của người khác, cứ giận họ mãi thì với ta chẳng lợi ích gì, họ cũng chẳng vì ta giận họ mà mập hay ốm đi, còn ta khác nào phải mang theo túi khoai vừa thối vừa nặng. Nếu biết bỏ qua, ta sẽ có nhiều bạn, không còn phiền lòng vì túi khoai thối ấy.

18. Chuyện Cái Vé

Một người cha dắt đứa con 6 tuổi đi sở thú chơi. Đến quầy bán vé, người cha dừng lại đọc bảng giá:

Người lớn: \$10.00

Trẻ em trên 5 tuổi: \$5.00

Trẻ em dưới 5 tuổi: Miễn phí

Đọc xong, ông nói với người bán vé:

- Cho tôi 1 vé người lớn và 1 vé trẻ em trên 5 tuổi.

- Con ông trên 5 tuổi à? – Người bán vé tò mò hỏi lại.
- Vâng.
- Nếu ông không nói cho tôi biết thì thằng bé được miễn phí rồi.
- Vâng, có thể không ai biết, nhưng con tôi nó biết.

19. Ba...

Học lớp 12, tôi không có thời gian về nhà xin tiền ba như 2 năm trước. Vì thế, tôi viết thư cho ba rồi ba đích thân lên đưa cho tôi. Từ nhà đến chỗ tôi trọ học chừng 15 km. Nhà nghèo không có xe máy, ba phải đi xe đạp. Chiếc xe gầy giống ba... Cuối năm, làm hồ sơ thi đại học, tôi lại nhắn ba. Lần này, sau khi đưa cho tôi một trăm ngàn, ba hỏi:

- Có dư đồng nào không con?

Tôi đáp:

- Còn dư bốn ngàn ba ạ.

Ba nói tiếp:

- Cho ba bớt hai ngàn, để lát về, xe có hư như lần trước thì có tiền mà sửa.

Ba về, tôi đứng đó, nước mắt rưng rưng.

20. Mẹ và con

Con lên ba, chơi bên nhà dì, bị xe đạp ngã, trúng đầu chảy máu. Mẹ đang nấu cơm, hốt hoảng bế con chạy ngay đến bệnh viện. Hú vía. Vết thương chỉ nhẹ bên ngoài thôi. Hoàn hồn, mẹ nhìn lại mình: chân không dép, quần ống cao ống thấp, áo loang lổ vết máu. Chả giống ai! Mẹ cười.

Con lớn, mẹ bỗng bị chứng nặng tai. Lần nữa mãi, mẹ mới nhờ con đưa đi khám bệnh.

Bác sĩ bảo: “Đề quá lâu, hồi phục thính lực cũng khó.”

Nhìn mặt mẹ ngơ ngẩn, con khóc.

21. Anh

Năm 18 tuổi, anh quyết định nghỉ học đi phụ hồ. Bố mẹ giận dữ, mắng “*Sanh ra... giờ cãi lời bố mẹ... phải chi nó ngoan, siêng học như bé Út...*” Anh lặng thinh không nói năng gì...Bố mẹ mắng mãi rồi cũng thôi. Anh đã quyết thôi!

Ngày bé Út vào Đại học, phải xa nhà, lên thành phố ở trọ. Anh tự ý bán đi con bò sữa, gia tài duy nhất của gia đình, gom tiền đưa cho bé Út. Biết chuyện, bố thờ dài, mẹ lặng lẽ, Út khóc thút thít... Anh cười, “*Út rắng học ngoan...*”

Miệt mài 4 năm Đại học, Út tốt nghiệp loại giỏi, được nhân ngay vào công ty nước ngoài, lương khá cao... Út hớn hờ đón xe về quê... Vừa bước chân vào nhà, Út sững người trước tấm ảnh của Anh trên bàn thờ nghi ngút khói...Mẹ khóc, “*Tháng trước, nó bị tai nạn khi đang phụ hồ... lúc hấp hối, biết con đang thi tốt nghiệp, nó dặn đừng nói con biết...*”

22. Cua rang muối

Khi xưa nhà còn nghèo, mẹ hay mua cua đồng giả làm cua rang muối. Cua đồng cứng nhưng mẹ khéo tay chiên giòn, đủ gia vị nên thật ngon. Thấy các con tranh nhau ăn, mẹ nhường. Các con hỏi, mẹ bảo: “*rắng yếu.*”

Giờ, các con đã lớn, nhà khá hơn, chúng mua cua biển gạch son về rang muối mời mẹ. Các con nói vui:

- Cua rang muối thật đó mẹ.

Rồi chúng ăn rất ngon. Riêng mẹ không hề gắp. Các con hỏi, mẹ cười móm mém:

- Còn rắng đâu mà ăn?!

23. Xa xứ

Em tôi học đến kiệt sức để có một suất du học.

Thư đầu viết: “*ở đây, đường phố sạch đẹp, vẫn minh bỏ xa lấc nước mình...*”

Cuối năm viết: “*mùa đông bên này tĩnh lặng, tinh khiết như tranh, thích lắm...*”

Mùa đông sau viết: “*em thêm một chút nắng ấm quê nhà, muốn được đi giữa phố xá bụi bặm, ồn ào, nhớ chợ*”

bến xôn xao lầy lội... Biết bao lần trên phố, em đuổi theo một người châu Á, để hỏi coi có phải người Việt không...

24. Đi thi

Chị Hai thi đệ thất. Ba thức dậy từ tờ mờ chợ chị đi trên chiếc xe đạp cũ. Chị Hai đậu thủ khoa. Má bảo: “*Nhờ Ba may mắn tay*”. Từ đó, lần lượt tới anh Ba rồi cô út – cấp II, cấp III, tú tài, đại học – Đứa nào cũng một tay Ba dắt đi thi. Giờ cả ba đều thành đạt.

... Buổi sáng, trời se lạnh, Ba chuẩn bị đi thi “*Hội thi sức khỏe người cao tuổi*”. Má nhìn Ba ái ngại: “*Để tôi gọi taxi. Tụi nhỏ đều bận cả*”. Buổi tối, má hỏi: “*Ông thi sao rồi?*”. Ba cười xòa bảo: “*Rót!*”

25. Thịt Gà

Tạnh mưa, bọn trẻ bưng cơm đứng ăn trước cửa. Tý khoe:

– Nhà Tý ăn thịt gà.

Đêm đó, bà Tám chủi:

– Mả cha nó, nghèo mạt kiếp tiền đâu ăn gà, nó ăn gà bà, nó chết bất đắc.

Ông giáo buồn lắm, ngã bệnh, qua đời. Thương tình, hàng xóm lo ma chay. Tý hớn hờ vì nhà nó đông vui.

Trời đổ mưa. Thằng Tý la lớn:

– Con gà vô nhà, dậy bắt làm thịt ba ơi.

Mọi người nhìn theo. Thì ra, một con cóc dưới kệt tủ đang giương mắt nhìn lên quan tài ông giáo.

26. Chỉ có một người thôi

Người đến dự đám cưới khá đông. Ông hàng xóm gọi bác làm công đến và bảo:

– Này, anh đi xem xem có bao nhiêu người đến dự đám cưới bên ấy.

Bác làm công ra đi. Bác để lên ngưỡng cửa một khúc gỗ và ngồi lên bờ tường đợi khách khứa ra khỏi nhà. Họ bắt đầu ra về. Ai đi ra cũng vấp phải khúc gỗ, văng lên chửi và lại tiếp tục đi. Chỉ có một bà lão vấp phải khúc gỗ, liền quay lại đẩy khúc gỗ sang bên. Bác làm công trở về gặp người chủ.

Người chủ hỏi:

– Ở bên ấy có nhiều người không?

Bác làm công trả lời:

– Chỉ có mỗi một người mà lại là bà lão.

– Tại sao vậy?

– Bởi vì tôi để khúc gỗ bên thềm nhà, tất cả đều vấp phải, nhưng cũng chẳng ai buồn dẹp đi. Thế thì lũ cừu cũng làm như vậy. Nhưng một bà lão đã dẹp khúc gỗ sang bên để người khác khỏi vấp ngã. Chỉ có con người mới làm như vậy. Một mình bà lão là người.

27. Phấn Sơn

Tốt nghiệp đại học, ở lại thành phố đi làm. Tháng rồi, mẹ vào thăm. Mừng và thương. Mẹ khen:

- Bọn gái con xinh”.

Cuối tháng, lãnh lương. Dẫn người thương đi shopping.

Em bảo:

- Mỹ phẩm của hãng này là tốt nhất. Những loại rẻ tiền khác đều không nên dùng vì có hại cho da, giống mẹ anh đó, mẹ bị nám hết anh thấy không...”

Chợt giật mình. Mẹ cả đời lam lũ, nắng gió với cái ăn, nào đã biết phấn son màu gì.

